

възможно, от което страда, битието проявява стремеж да анулира възможностите на възможното, превръщайки го в едно налично разположение на самото себе си”<sup>6</sup>, У Яворов Невидимото Също - скрито /несъзнавано/ в творящия Аз, се проектира във видимото Друго. Във “Видения” огледалото /водата/ е вместилище на свръхпрозрачност на истината, спотаена в дълбината на този, който се оглежда. Така водата /огледалото/, встъпва в ролята на проявител на отхвърлената истина - Другото сваля маската на Същото и иде към поета като възмездие. Неправдоподобното външно е правдоподобно като духовно достойние; чрез скритото /спотаеното/ явствува истината. Огледаният образ е метафора на бъдещо възмездие, заради минали винисенки, които се лутат наоколо безцелно, “жадни за покой”.

...В кървави бодли  
челото изранено. Съскащи и зли,,  
през моите уста на хаоса змиите  
подават сноп езици,

Разрушителният ипостас на анима-Саломе, тук отстъпва място на горгона-Медуза. Всъщност, както забелязва М.Кирова,, огледалният образ е резултат от синкретично единство на Христос и Медуза - “обединени в едно съно/само/видение на поетическата метафоричност”<sup>7</sup>.

В митологията горгоната-Медуза е образ на извратената женска същност и е свързана с наказание-окаменяване заради вина, /който види главата на Медуза се вкаменява/. Митологичното съзнание на поета не пропуска и окаменяването: “Камък там лежи,, / и камък остър на гърдите ми тежи.” Окаменяването е метафора на ожесточената и парализираща съвест у индивида, който в своята суетна стагнация не е в състояние да приеме и интериоризира измъчващите го несъзнавани съдържания от образи и гласове. Те са указание, че Яворовата природа е във властта на архетип “сянка”-нещото, което човек не желае да бъде. Съдържания на сянката са мощни, афективни, натрапчиви, обсебващи, стремящи се към автономност накратко, способни да овладеят добре подредения Аз. “Сянката - отбелязва Юнг - е морален проблем,, предизвикателство към цялата Азова лич-